

13. číslo
Gymnázium Šternberk

ÚVODNÍK

Blíží se prázdniny a s nimi volný čas. Rozhodli jsme se tedy vydat ještě alespoň jedno číslo časopisu, abyste měli co číst. Venku se oteplilo a přišel tak čas zmrzlin, což je potěšující okolnost.

Naším přáním je, abyste si čtení našich výplodů užívali stejně, jako sladkou vůni léta. Voní taky blížící se maturity, uzavírání známek a vybičované výkony na spravení průměrů. Potom nás však snad všechny čekají nezapomenutelné prázdninové zážitky, společný čas trávený s našimi nejbližšími a teplé noci plné východů Slunce. Takže čtenářům přejeme, aby se jim jejich výsledky na konci roku líbily a do léta vstoupili s klidnou duší plnou očekávání příjemných radostí.

REDAKCE ČASOPISU

REDAKCE

REDAKTOŘI

Veronika Snášelová, Iveta Zdařilová, Vojtěch Čína, Karolína Letochová, Helča Pospíšilová, Beáta Puškarová, Anna Bartoňková, Lada Hradílková

GRAFIKA, SAZBA

Vojtěch Čína

TISK

Jaroslav Zavadil

MAIL PRO NÁPADY, ČLÁNKY A DOTAZY

redakce.g@seznam.cz

ROBSAH

2 DofE

4 GRÖGER

8 SERIÁL

9 HOUBY

11 ROZHOVOR

13 MSVJZŠJ

14 MATURITA

15 ALTEREGO 2

16 BÁSEŇ

17 V HLAVĚ

18 DUČ

AUTOR ILUSTRACE NA TITULNÍ STRÁNCE

Nikola Hargasová

Pravidelnější než **sinusoida**

Možná by někdo namítl, že to není matematicky možné, ale účastníci stříbrné expedici DoFE by s ním rozhodně nesouhlasili. Padesát kilometrů, přes 3500 metrů převýšení, sedm účastníků, ze kterých dorazilo šest, tři dny, jeden cíl. Zůstat naživu. Součástí plnění programu Cena vévody z Edinburghu je účast na expedici, která se skládá ze dvou částí-cvičné a dobrodružné. Stručně řečeno je to zkouška toho, že dokážete vydržet ve volné přírodě, spolupracovat v týmu a hrát deset kilometrů jednu a tu samou slovní hru.

Po krátké cestě vlakem ke státním hranicím s Polskem jsme se mohli vydat na naši strastiplnou cestu plnou kopců, kopců, kopečků, medvědů a kopců. Po uražení čtyř kilometrů do příkrého kopce jsme si pomalu začali uvědomovat, že vybrat cestu s tolika stoupáními a těžkými krosnami na zádech asi nebyl tak dobrý nápad, jak se zprvu zdál, to nás však nezastavilo v pokračování za vidinou večere a teplé (hahahahaha) noci ve stanu.

Po tom, co jsme dorazili na místo přespání a za stalkingu místními domorodci si postavili stany na okraji lesa, jsme se pokoušeli

rozdělat oheň. Zjistili jsme však, že je to není tak jednoduché jako zmáčknout knoflík na radiátoru. Po nekonečné době nám konečně oheň začal svítit k jídlu, ohřívat nás a propalovat díry do oblečení.

V noci jsme se samozřejmě všichni vyspali v teplém stanu (hahahaha-hahahahaha) a vydali se na další část naší cesty. Jestli vám někdy připadalo, že pořád chodíte do kopce a z kopce, tak ne, nechodíte. Věřte mi. V průběhu cesty jsme si ještě lovili večeri (náhodné slepice u někoho na dvoře) a ptali se neznámých lidí,

zda nemají brambory. Na nejvyšším vrcholu Rychlebských hor jsme naprosto vyčerpaní roztáhli stany a cítili se jako na vrcholu světa. A taky že jsme byli.

Více informací o naší cestě, módní přehlídce a plazení se ve spacích pytlech se můžete dozvědět z videa, které se v nejbližší době objeví na facebookových stránkách Pomozme dětem žít lépe Olomouc.

KAROLÍNA LETOCHOVÁ

GRÖGER

Řekne-li se EXPRESIONISMUS, kdekomu se vybaví jména jako *Munch*, *Schiele* nebo *Kokoscha*. A i v případě, že se okruh zúží pouze na český expresionismus jen hrstka lidí si mezi *Kubínem* a *Bedřichem Feiglem* povšimne nenápadné prázdné mezery, kterou by měl právem vyplňovat Kurt Gröger.

S velkou pravděpodobností se teď v duchu zeptáte: „Kdo to je?“ a není to nic za co byste se měli stydět. Je bohužel skutečností že i v odborných kruzích je Gröger téměř neznámý. A proto se tedy pokusím jeho osobnost alespoň trochu přiblížit.

Narodil se 22.1.1905 ve Šternberku, jako prvorozený ze tří dětí německého továrníka Hermanna Grögera. Jeho matka Margaret pocházela z Vídně, do které Gröger často jezdil za dědečkem, který ho seznamoval s její výtvarnou stránkou.

Když v roce 1922 ukončil reálné gymnázium z povinnosti pokračoval na vysokou technickou školu v Drážďanech. Ta ho ale nebavila a

mimo ni navštěvoval soukromou výtvarnou školu *Der Weg* Eduarda Kleistinga.

Když rodičům sdělil, že chce být malířem, nejdříve došlo ke kompromisu a přestoupil na architekturu. Ale i odsud odešel a v roce 1923 nastoupil na drážďanskou

Kaiserliche Akademie.

Tam se stal žákem *Roberta Hermannna Sterla*, který si ho velmi oblíbil a podporoval jeho kulturní vzdělání i v dalších oblastech umění.

V mládí měl Gröger sociální sklony, k jeho oblíbeným autorům patřil *Villon, Flaubert,*

Josef Roth a Hoffmann, nesmírně si ale také vážil *Goetheho*.

Sterl mu nejednou věnoval vstupenku do opery a z jeho dopisů je známo, že měl rád Mozarta, Čajkovského a Beethovena, Weber mu však připadal příliš heroický a bala-dicko mystický.

Když dostudoval akademii, přesídlil do **Paříže**. Francouzsky uměl velmi dobře od guvernantek, které ho vychovávaly a finanční prostředky mu zajišťovala šternberská textilka.

Účastí na výstavách si tedy jen ověřoval své výsledky.

Kurt se v Paříži seznámil s řadou zajímavých umělců, *Carl Moll* dokonce usiloval o jeho začlenění do spolku **Wiener Secession**, o což ale Gröger neměl zájem.

V roce 1936 se ve Francii zhoršily podmínky devizových předpisů a byl nucen vrátit se do vlasti, předtím ale ještě uzavřel sňatek.

Chvíli žil v Praze, pak se přestěhoval k rodičům do Šternberka. Pak ale přišla mnichovská dohoda a v září noci z 11. na 12. manželé uprchli do Paříže.

Tam se Gröger živil jako překladatel a chvíli užil angličtinu na gymnáziu v Avignonu.

Na začátku války se dobrovolně přihlásil do armády a po obsazení Francie se přestěhovali do neokupovaného pásma, kde žil pod jménem Richard Gouffet.

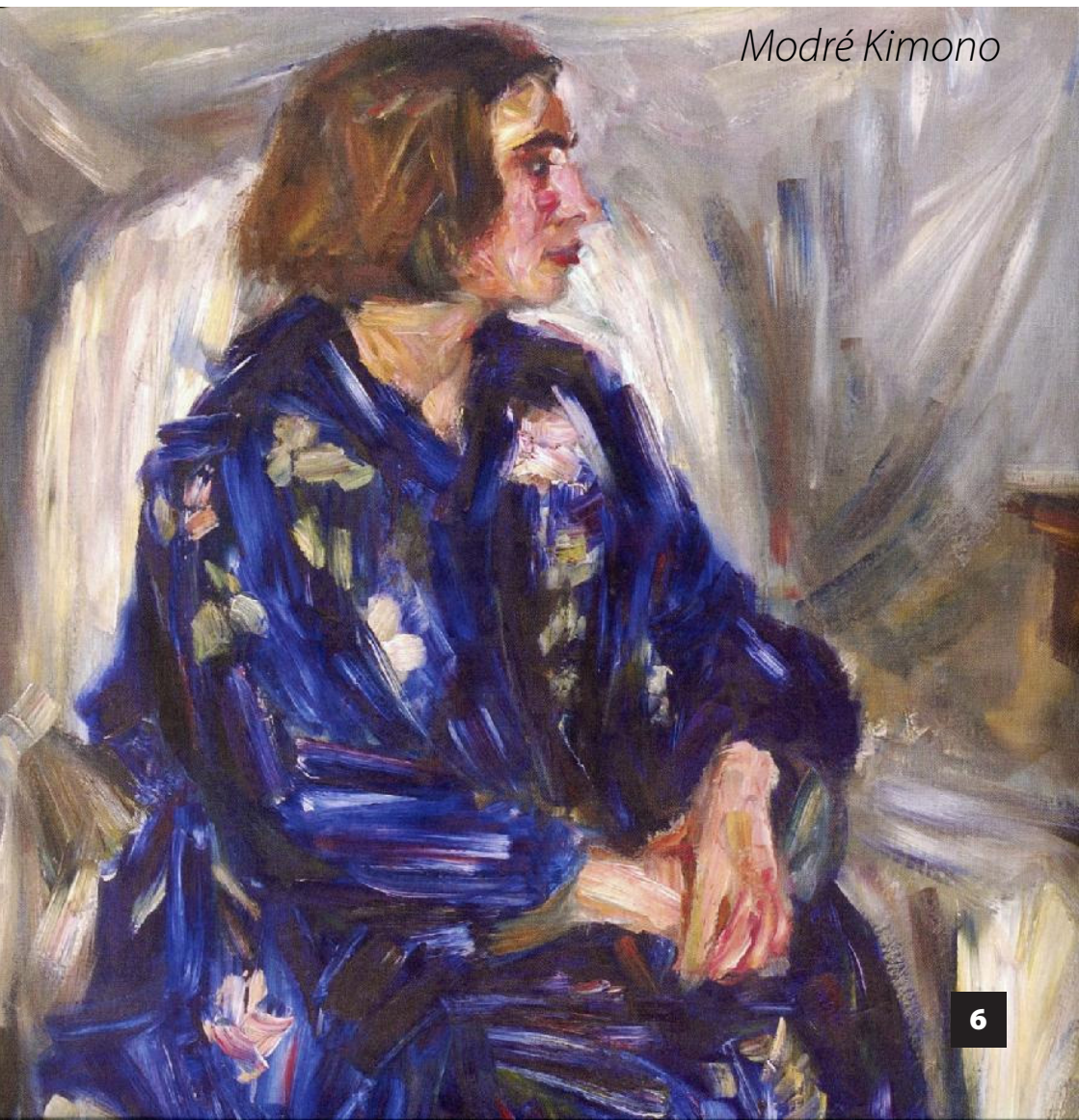
Koncem války se opět vrátili do Paříže.

V roce 1945 bylo šternberské sídlo Grögerových obsazeno sovětskou jednotkou

a vyrabováno. Obrazy naštěstí zachránil malíř *Wilhelm Zlamal* a odevzdal je Revolučnímu výboru. Množství z nich pak bylo prodáno a jen některé byly uloženy do fondu šternberského muzea. Většinu z více než tří set obrazů se dodnes nepodařilo dohledat..

1949 reprezentoval Francii na šachovém turnaji ve Švýcarsku, kde se po dlouhé době potkal se svou sestrou Helgou. V témže roce taky uspořádal svou poslední soukromou výstavu v **Galerie de l'Elysée** v Paříži. Ta se bohužel nesetkala s vět-

ším ohlasem. Umění už se v té době zkrátka ubíralo jiným směrem. Ke konci života ho skličoval pocit zklamání, nemožnost návratu domů dokonce uvažoval o sebevraždě. Zemřel na jaře 1952 v svém ateliéru.

Modré Kimono

Procházka v rudém kobouku

Kurt Gröger nebyl jen nějaký Šternberák. Jeho dílo má význam evropský. Jeho obrazy žijí samy v sobě, jsou pohyblivé a jakoby se odehrávaly i mimo prostor plátna. Rozplývají se. Svou bezprostředností do sebe člověka vtahují. Mají neurčité kontury a někdy působí až impresionisticky. Zadumané, přikryté oparem něžně lyrické.

Myslím, že je to umělec výjimečný a v žádném případě by neměl být zapomenut.

LADA HRADILÍKOVÁ

SERIÁL

MY MAD FAT DIARY

MMFD je britský seriál odehrávající se na přelomu osmdesátých a devadesátých let. Má tři série. Vznikal v letech 2013 – 2014.

Hlaví hrdinkou je šestnáctiletá Rae, tlustá, dřív hodně depkařka, ale hlavně normální puberťačka. Vrací se domů z psychiatrické léčebny, získá nové kamarády a prožívá běžné i neobvyklé situace se svou partou.

MMFD je hodně upřímný, dokáže rychle zaujmout. Ukazuje běžné problémy teenagerů, ale určitě se zalíbí i starším.

„Rae Earl rozhodně není dívka, kterou byste mohli jen tak přehlédnout, ať už kvůli jejímu našťavanému výrazu nebo nadváze. Jinak ale prožívá všechny trable běžného teenagera, tedy skoro. Vrací se domů z pobytu v léčebně, kam se dostala po svém pokusu o sebevraždu. Žád-

ný návrat ale není snadný, zvláště když se vracíte ke střelené matce, která si za dobu vaší nepřítomnosti do domu nejen nastěhovala svého přítele, který je v zemi nelegálně, ale taky všem řekla, že jste místo v léčebně byli na prázdninách ve Francii. Snažit se zapadnout zpátky do světa, kde ji v podstatě nikdo nezná, je tak nesnadnou cestou. Před Rae ale stojí nejtěžší úkol. Aby ji mohlo přijmout její okolí musí se nejdřív naučit mít ráda sama sebe.“
ČSFD...84%

Ke zhlédnutí je online v angličtině s českými titulky

HELENA POSPÍŠILOVÁ

Houby? Rostou!

Příroda je krásná. Obzvlášť teď, když všechno kvete. Snad každý člověk někdy cítí potřebu dostat se z dosahu všech dopravních prostředků, silnic, domů a ruchů ulice. Les je klidné prostředí, které prospívá nejen naší psychice, ale pozitivně ovlivňuje i fyzické zdraví.

BOLCOVITKA UCHO JIDÁŠOVO

Tato houba zaujme nejen názvem, ale i vzhledem. I přes její hojný celoroční výskyt u nás není příliš využívána. Přidává se do čínských a japonských jídel, v Číně je velmi oblíbená. Má léčivé účinky.

HŘIB DUBOVÝ

Jak název napovídá, roste často u dubů. Můžeme na něj natrefit od května do října. Tento jedlý hřib patří mezi nejvyhledávanější.

Pro některé však les představuje místo, kde je nejen klid, ale i nuda. Když se podíváme v lese pořádně, uvidíme zcela jistě plno zajímavých rostlin, hub a živočichů, které stojí za to prozkoumat. Některé houby a byliny lze dokonce i sbírat a udělat z nich skvělé jídlo, což už se vyplatí. Pár z nich si ukážeme a představíme si i ty, které na talíř nepatří.

MUCHOMŮRKA TYGROVANÁ

Pozor! Je jedovatá a halucinogenní. Snadno se zamění za některé jiné jedlé druhy muchomůrek.

MUCHOMŮRKA ČERVENÁ

Další z jedovatých hub, která však svou nápadností snižuje riziko mylného pozření. Je však krásná.

Tak až půjdete do lesa a ze země uvidíte rašit tyto krásy, věnujte jim pozornost. Teď na jaře je hojný výskyt smržů, kačenek českých a čirůvek májovek, které snadno najdete v atlasech hub a existuje i spousta mobilních aplikací na rozpoznávání hub, což mladému houbaři jistě pomůže. Dávejte si však pozor, do některých lesů aktuálně platí zákaz vstupu, který však začátkem léta končí, takže o prázdninách v lese!

Za fotky hub děkuji Lukášovi Kotyzovi.

IVETA ZDAŘILOVÁ

10

ROZHOVOR S PSYCHOLOŽKOU

Líbí se Vám tu?

Líbí.

Je nějaký rozdíl mezi žáky na ZŠ a žáky na gymnáziu?

Všimla jsem si u studentů Gymnázia silné motivace a ochoty na sobě pracovat. Studenti, s nimiž jsem zatím měla tu čest pracovat, většinou opravdu chtěli něco změnit a uvědomovali si nutnost svého vlastního přičinění.

Proč jste se rozhodla pro studium psychologie?

Ano. Ani u přijímaček na psychologii nikoho nezajímalo ono okřídlené: „Chci pomáhat lidem!“. Přiznávám, prostě jsem chtěla poznat sebe sama. V zásadě jde v práci s lidmi o to chtít nejprve porozumět sobě. Přijmout se taková, jaká jsem, i když je to někdy velmi těžké. Najít si svou cestu, a na ní svou svobodu a jistotu.

Cítím obrovskou sílu v tom vést klienty za pomoci dobře položených otázek, na které si umí nejlépe odpovědět pouze oni. Tímto způsobem mají možnost se na věci, témata, problémy podívat jinak. Z jiného úhlu. Najít si svou vlastní cestu.

Co ráda děláte ve volném čase?

Ve svém volném čase nejraději dělám vše, co jakkoliv umožní projevit tvořivost. Tvořím. Štětcem, nití, u sporáku, na záhonku. Stavím hrady z písku. Se svými dětmi i bez nich. Také ráda čtu, cestuji a rozmlouvám s manželem, někdy i dlouho do noci.

Kdy si člověk při špatném naladění může pomoci sám a kdy už by měl požádat o pomoc odborníka?

Těžká otázka. Pokud jde o momentální naladění, je to s největší pravděpodobností v pořádku. Mám právo být občas nešťastná, zklamaná,

smutná, našťavaná, špatně vyspaná. Tělo ke mně promlouvá, mám možnost jej poslouchat.

Pokud jde o dlouhodobé ladění považuji za výhodné si přiznat, jak moc ovlivňuje můj psychický stav kvalitu mého života a zda to tak chci nechat i nadále. Či zda překročím obavy, vystoupím ze svých pro-
věřených, zajatých kolejí a podívám se na problém z jiného úhlu.

Jak udržet pozornost a odnést si z hodin co nejvíce informací?

A co si třeba odpovědět na otázku, co mi mou pozornost odvádí? Co způsobuje, že nejsem schopná se koncentrovat? Je v mých silách to změnit? Mohu se nějakým způsobem naladit – sladit s vyučujícím? O čem to je? Jaké jsou možnosti? Mohu je vidět sama? ...nebo bych uvítala průvodce?

Univerzální odpovědi a návody jsou zpravidla krátkodobého účinku. Nechci pokud možno radit.

Kdy se za žádných okolností není vhodné učit?

Vhodné či efektivní? Je vůbec někdy nevhodné se učit? Učím se i tehdy, když se zrovna neučím?

Nedokážu odpovědět. Uvítala bych kontext. Protože jinak by Vaše otázka vydala i na několikahodinovou prezentaci.

Co byste poradila učitelům na posílení nervů?

Univerzální rada? Opět nemám.

Vstoupit do vyučování znamená přinést vlastní energii a investovat ji. Záleží, kolik energie vložím do výkladu, kolik do usměrňování chování, kolik do rozpohybování atmosféry a naladění se na spolupráci apod. A kolik energie získám zpět, případně kolik si celkově z hodiny odnáším. Za sebe bych uvítala, pokud by příjmy a výdaje byly alespoň v rovnováze. Pokud příjmy převažují, jsem jednoznačně spokojená a má práce mě baví.

Jsem-li spokojená a má práce mě baví, pak si profesně věřím, čímž se významně posílí moje sebevědomí.

IVETA ZDARILOVÁ

MSVJZŠJ

Všichni to známe z amerických filmů, zaměstnání našich rodičů, ale i od kamarádů z jiných škol. Jak již nadpis říká, někteří studenti by rádi otevřeli otázku **možnosti si vybrat jídlo ze školní jídelny**. Má to ale smysl? Jak náročná změna by to byla pro jídelnu na Opavské ulici a jak velká pro nás, studenty?

Kdyby někdo řekl, že jídelna bude mít na výběr z více jídel, všichni si hned představíme ty neskutečné benefity

„Nemyslím si, že by jídelna měla nějak obrovsky rozšiřovat nabídku jídel. Klidně by mi stačila třeba dvě nebo klidně jedno jídlo, ale hlavně aby ty obědy nějak chutnaly. Myslím, že kvalita je důležitější než kvantita.“

- Klaudie, 10 let

toho, že nemusím sníst hned to, co „mi dají pod nos“. Že by do jídelny mohli chodit i studenti s bezlepkovou dietou nebo vegetariáni a vegani. Že bych si mohl vybrat, na co mám chuť. Že si vyberu jídlo, ve kterém není něco, na co mám alergii. Že by se tolik jídla nevyhazovalo.

Na druhou stranu, přiznejme si, po chvíli nás přestane bavit si vždy vyplňovat kolonky s jídelm. A taky je mi docela líto nerozhodných lidí, kteří

si nebudou moct vybrat, protože by se jednoho či druhého jídla museli vzdát. Největší problém by to ale byl pro samotnou jídelnu. Nevím sice, jaké má rozměry, ale asi by bylo přinejmenším obtížné vařit dvě a více jídel, stejně jako by se musel zvýšit počet kuchařek.

Proto se školní časopis rozhodl zeptat studentů gymnázia, jak to vidí oni a zda by byli pro tuto změnu.

„Já bych byla strašně ráda, kdyby bylo víc jídel a myslím, že stejně by na tom byli i ostatní, proč na ostatních školách by to mohli mít a u nás ne?“

- Jana, 15 let

„Určitě bych to uvítala, kdyby tam třeba bylo něco bez lepku.“ - studentka s bezlepkovou dietou

KAROLÍNA LETOCHOVÁ

Maturita? Formalita, ale...

Nemilosrdně se blíží termín ústních maturitních zkoušek a ti, kterých se týkají, začínají nejspíš pociťovat nervozitu. Přestože skoro každý, kdo už úspěšně odmaturoval, tvrdí, že není čeho se bát, pro většinu z nás je složení této zkoušky důležité, protože rozhodne o našem budoucím životě.

Je začátek května, tedy období, kdy se k učení odhodlávají už i ti, kteří se nikdy neučili. Boj s prokrasťinací, kdy po pečlivém uklizení pokoje přemýšlíte, jestli namísto učení vysajete zahradu, nebo sestrojíte teleport, prostě tentokrát musíte vyhrát, pokud chcete nejdelší prázdniny v životě studenta trávit podle sebe.

Je zajímavé, že po posledním zvonění přijde chuť jít do školy, sedět v lavici a psát zápisy. Končí totiž období, kdy školní tabule a sešity byly každodenní realitou, zvykem. A to

období trvalo třináct let, což pro devatenáctileté není zrovna krátká doba.

Maturita čeká každého, kdo se úspěšně dostane a projde posledním rokem studia na střední škole. Pocity maturantů se různí, někdo vzniklý stres zvládá lépe, někdo hůř. Společně však všichni doufáme, že to zvládneme, stejně jako doufají snad všichni učitelé a naši rodiče.

Takže maturita je sice formalita, ovšem to neznamená, že není potřeba se na ni učit a připravovat, jak nejlépe dokážeme. Když ji zvládneme, připíše se nám na seznam úspěchů a posuneme se dál. Takže se nebojte, učte se a hodně štěstí i Vám, které to čeká, až náš ročník bude tvrdit, že se není čeho bát.

MATURANTKA 2017/2018

Alterego 2

„Tak tohle je naše nová kolegyně, Lenka!“

Dneska na sobě mám kabát z liščí srsti (jiný vlastně ani nevlastním) a je mi v něm poněkud vedro, možná ani ne, protože je čtyřicet stupňů, ale je se mnou v místnosti DickObraz. Haha.

Zavolali si mě, abych jim prý pomohla vyřešit ten případ. Jakmile jsem si tajně dokopírovala materiály pro studenty, šla jsem do učebny fyziky, i když ji nesnáším. Šla, neutíkala. Lepší dvě lišky na talíři než-li kyselina mléčná ve svalech. V místnosti, ze které jsem každé dvě minuty musela vystrčit hlavu, abych se nadechla kyslíku, který tam jaksi chyběl, byla Myš Lenka, DickObraz, Petra a Lešek.

„Pardon, že jsem přišel pozdě, říkali jsme si, že máme sraz v učebně fyziky, tak jsem šel do kabinetu dějepisu“ omluvil se Dick.

„Lenka sbírá mrtvé lišky ze železničních kolejí...“ snažila se o mé bližší představení Myška.

„Lenka lišku vykostí nadzvukovou rychlostí,“ řekla nepřítomně Petra a nadále házela sklenice proti zdi. Prý z toho bude dělat mozaiku.

A Lešek se asi rozhodl pustit do vyšetřování, jelikož na tabuli začal lepít soukromé fotografie studentů a zaměstnanců gymnázia z ulice, obývacího pokoje a sprchy.

„Kdes ty fotky vzal, Jaro?“ zeptal se více než bystře Dick.

vuj“. V jeho žhnoucích očích byly vidět rudé plamínky ostře kontrastující s bílou prázdnotou za nimi, vše podtrženo šedými kruhy pod očima, které svědčí o jeho vysoké psychické dospělosti a možné ztrátě sebekontroly. Jako třeba teď.

„Hlavně klid, a Lešku.“ Díky Myš Lenčině uspávacímu hlasu se celá situace zachránila a my mohli pokračovat.

Spíše než kde vzal ty fotografie by mě zajímalo, kde vzal ten toner na jejich tisk. Sakra, to chci taky. „Pojďme si tedy shrnout naše hlavní podezřelé,“ navrhla jsem.

Slova se opět ujal DickObraz „minulé setkání jsme si ujasnili, že kostku někdo ukradl, aby byl mladý až do jeho smrti, což znamená, že to musel být někdo se zrzavými vlasy.“

Prosím.

„To nám dává z řad studentů i profesorů jenom dvě možnosti.“

Prosím. Zachraňte mě.

„Dýdžeje a DeFacta.“

Ale ne.

„Ale vždyť jeden je plešatý a druhý má hnědé vlasy...?“

„MyšLenko, ty tomu nerozumíš, tak pšššššš,“ řekl Dick a přejel jí prstem po obličejí.

„Ne, oni to nebyli,“ a Lešek to potvrdil. „Dýdžej byl v tu dobu ve sportovní hale a DeFacto si dělal na večeri kukuřičný chléb s mletým avokádem a liškou.“

Slyšela jsem liška?

„POČKAT! VIDÍM NĚKOHO UTÍKAT! TO JE JISTĚ TEN, KDO UKRADL TU KOSTKU!“ vykřikl Jaro, vyskočil z okna a rozběh se k jídelně.

Všichni jsme vylezli před školní budovu a Lešek utíkal směrem k jídelně. Těsně před koncem zatáčky vyskočil a letěl patnáct metrů až dolehl na mladou žačku, pravděpodobně z primy.

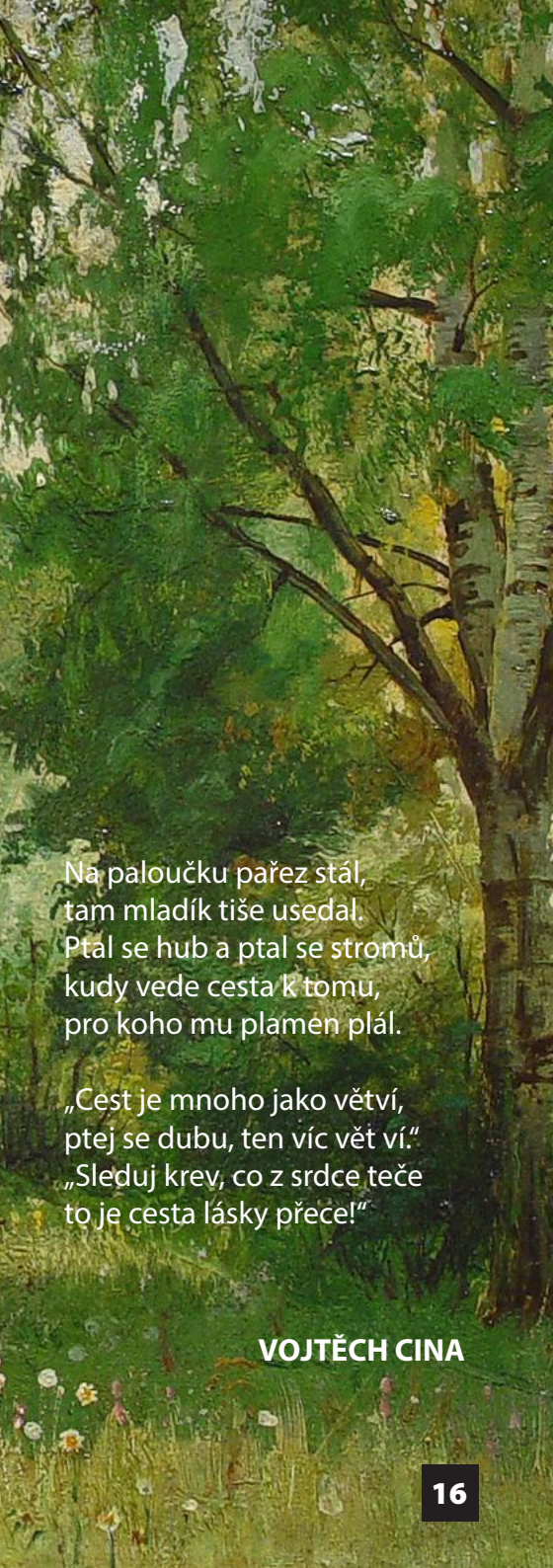
„MÁM HO!“

Otočila jsem se. DickObraz stál sbalený u dveří. „Je půl jedné, čas jít domů, mějte se!“

Po tom, co se překvapivě zjistilo, že dívka byla jen sestra studentky z kvinty, která utíkala, aby byla první na obědě, jsem se sbalila a vyrazila s autem do lesa. Zajed' lišku, zachraň lokomotivu. Zajímalo by mě, jak to dopadne...

V příštím díle: Je Petra těhotná? Je pachatelem někdo z týmu? Co si MyšLenka myslí o Tomiu Okamurovi?

KAROLÍNA LETOCHOVÁ

Na paloučku pařez stál,
tam mladík tiše usedal.
Ptal se hub a ptal se stromů,
kudy vede cesta k tomu,
pro koho mu plamen plál.

„Cest je mnoho jako větví,
ptej se dubu, ten víc vět ví.“
„Sleduj krev, co z srdce teče
to je cesta lásky přece!“

VOJTĚCH CINA

V HLAVĚ

V HLAVĚ V HLAVĚ
V HLAVĚ V HLAVĚ
V HLAVĚ
V HLAVĚ
V HLAVĚ
V HLAVĚ
V HLAVĚ

Otevřel oči a zapomněl, že se vzbudil. Sedl si a chvíli s údivem koukal na barevnost toho, co vidí. Ty barvy na moment plně zaměstnaly jeho mysl, než spatřil svoji nohu, jak se spouští z postele na podlahu. Rozhodl se, že druhá noha ji bude následovat. Netušil, kam ho tělo vede, možná i chtěl raději zůstat dál ležet v posteli, ale tělo se s ním procházelo

po domě. Všiml si, když stáli spolu u lednice, že si ho nevšímá. „Hej,“ řekl, aniž by věděl, co vlastně po něm chce. „Co si dáš?“ zeptal se. Barevný přenos skvrn dostal tvar pečiva s pomazánkou a zeleniny. Tento výjev způsobil jeho myslí stav blaženosti. To ocenil. „Dobry. Dobrou chuť.“ Vzápětí se v obličejovém svalstvu objevilo pnutí, až se rty vytáhly na obou stranách o centimetr výš. Seděl a usmíval se. Byl to člověk u snídane, který nespěchá a těší se na kávu. A k úplné blaženosti mu nechybělo mnoho. Snad kdyby si vzpomněl, že se probudil. Jenže tušil, že už to dávno ví. Děsil se, jak bude reagovat. Přemýšlel dál, zatímco venku venčil psa. „Na co myslíš?“ „Nevím,“ odpověděl. A skutečně to nevěděl, protože byl plně zaměstnaný domácím mazlíčkem, jenž právě v sobě našel ztracenou šelmu a snažil se i přes vodítko držet stopu nějakého dávno ztraceného hlodavce. „Nesmíš,“ slyšel svůj hlas, jak usměrňuje psa. Najednou se octli znovu doma, což poznal podle bouchnutí vchodových dveří. Všudypřítomné ticho vyrušovaly vzdálené zvuky sekaček. „Co teď?“ ptal se. Sedl si. Koukal a přemýšlel zhruba čtyři hodiny. Čas běžel velmi líně velmi rychle. Jeho hlavu zaplňovala hudba, aniž by měl nasazená sluchátka, nebo zapnuté rádio. Nakonec usnul, když se jedna z písní přepnula na uklidňující melodii. Dodnes nikdo nezjistil, jestli usnul dřív, nebo později, než si uvědomil, že se vzbudil.

fotky Lukáše Kotyze

g
[:d3i:]

[http://www.gymst.com/
CASOPIS/g13.pdf](http://www.gymst.com/CASOPIS/g13.pdf)

Gymnasium Šternberk